

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

свещ. Ст. п. Юрдановъ.

Варненский и Преславский Митрополитъ Йосифъ.

Преди две години на Митрополитската катедра на Варненската и Преславска епархия възлѣзе сега светителствуващиятъ богопроизведенъ св. Варненский и Преславский Митрополитъ Господинъ Господинъ Йосифъ. Той пристигна въ придѣлитъ на благодарованата му епархия на 1-й юний 1938 година, посрещнатъ тържествено отъ представители на всички срѣди на населението въ епархията и отъ хилядно множество християни. Отъ единия до другия край на епархията въ продължение на целъ денъ новиятъ владика бѣше посрещанъ съ цвѣта и тържествени приветствия. На владиката се отдадоха всички длѣжими на високія му санъ почести. Посрещането му въ Варна бѣше импозантно. Но всичко това бѣше протоколъ. Произнесенитъ речи, съ малки изключения, бѣха мѣдъ, що звѣнти и кимвалъ що звука. Защото малцина бѣха ония отъ посрещачитъ на владиката, които го познаваха и обичаха, а имаше и такива, които безъ да го познаватъ, го посрещнаха съ въздържаностъ, резерва, дори и студенина. Нека бждемъ откровени да признаемъ, че нѣколко руши бѣха смутени и твърде неспокойни поради предварително опредѣленитъ си отношения къмъ владиката. Но произнесената отъ Митрополита Йосифа въ варненската катедрална църква следъ благодарствения молебенъ на 1-й юний 1938 г. програмна речъ създаде у всички слушатели неизгладимо впечатление и внесе радостъ, успокоение и добри надежди у всички. Малцина, — въ сравнение съ цѣлото паство на Варненската и Преславска епархия, — обаче, имаха възможността да чуятъ тая речъ на своя новъ владика. За това ние я предаваме по-долу днесъ, по случай двегодишнината отъ стѣпването на Негово Високопреосвещенство на митрополитската катедра, за да дадемъ възможностъ на по-широкъ кръгъ християни отъ епархията, да я прочетатъ и видятъ съ какво съзнание за своя дългъ Митрополитъ Йосифъ е поелъ управлението на епархията си, отъ какви благи намѣрения той се е въодушевявалъ за своята бждаща дейностъ и какъ е очерталъ бждащитъ си отношения къмъ Царь, Отечество, народъ, клиръ, паство, младежъ, воин-

ство... И като иматъ предъ погледа си дѣлата на владиката презъ изтеклитъ две години отъ неговото управление на Варненската и Преславска епархия, да изпълнятъ съ съдържание — да одѣлоторятъ ония свои чувства, които тѣ засвидетелствуваха къмъ него съ външнитъ изрази на голѣма почитъ, която му бѣха оказали преди две години при посрещането му.

Не може да се укрие градъ, построенъ на височина. За това погледитъ на всички сж устремени преди всичко къмъ тоя, който стои на най-високото стѣпало на църковната иерархия въ епархията и отъ когото чакатъ да видятъ и най-силния примѣръ за подражание, и най-твърдата

воля въ управлението на църквата, и най-голѣмитъ инициативи въ църковния животъ, и най-голѣмото милосърдие, и най-голѣмата кротостъ, и най-голѣмата вѣра, и най-примѣрното въздържание.

Ние сме свидетели на двегодишната непрестанна дейностъ на Негово Високопреосвещенство, която всестранно обгръща цѣлия църковенъ и общественъ животъ на епархията. Ние видѣхме и реално почувствувахме бащинскитъ грижи на владиката си къмъ клиръ и паство. Нека се надѣваме, че съ течение на времето той по отношение на всички напълно ще потвърди съ дѣлата си даденото отъ него клетвено обещание предъ Бога, че ще бжде слуга, помощникъ и закрильникъ на българския народъ въ предѣлитъ на Варненската и Преславска епархия.

ПРОГРАМНАТА РЕЧЪ

на Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ Г. Г. Йосифъ въ деня на заемане катедрата

Зелѣ възлюблени мои братя и сестри, вѣрни и предани деца на родната ни Църква!

Вие изслушахте съ дълбоко внимание окръжното послание на св. Синодъ на българската Църква. Вие чухте съ каква отеческа любовъ св. старци ви призоваватъ да приемете и признавате за свой канонически митрополитъ мое смирение, най-недостойния и немощень служителъ и рабъ Божий.

Слава на Бога за всичко!

Следъ продължителни и тежки изпитания съмъ вече върху историческата катедра на блаженопочиналия голѣмъ Иерархъ дѣдо Симеона. Още въ деня на моя канонически изборъ най-чистосърдечно заявихъ, че съ голѣмо смирение възлизамъ на Варненопреславския митрополитски престолъ. Иначе не може и да бжде, защото приспомятаниятъ мой предшественикъ и презъ много десетилѣтия вашъ Кириархъ и достоенъ Архипастиръ живѣ въ такава чудна свѣтлина и остави толкова голѣми дѣла на дейна любовъ и апостолска ревностъ, че всѣки, който и да билъ той, ще трѣбва съ истинско смирение да възложи свѣтлейшата негова корона и съ боязнь да вземе тежкия му архипастирски жезълъ.

Въ оня паметенъ денъ, когато представителитъ на клира и народа отъ Варнено-Преславската Епархия трѣбваше да посочатъ двама отъ достоизбираемитъ за наследници на овдовѣлия Митрополитски престолъ, азъ се уединихъ въ Драгалевската св. Обитель и, отслужвайки панихиды за стареца Симеона, усърдно молихъ Господа Бога да ми даде мистично общение съ свѣтлия духъ на блаженопочиналия Иерархъ и въ този молитвенъ часъ дадохъ обетъ,

че ако жребиятъ се падне върху менъ, ще ходя неуклонно по създадения и утвърденъ отъ стареца пѣтъ, ще се стремя да бжда носителъ на неговия духъ и строгъ изпълнител на установения отъ него редъ.

И сега, когато съмъ вече върху неговия тронъ, нека Богъ ми е свидетелъ, че не съ уста, а съ волята си изрекохъ и изричамъ тия слова.

Да остане въ вѣчна свѣтлина паметъта на блаженопочиналия Иерархъ и да не бжде изличено отъ сърдцето ви неговото свѣтло име.

Скъпи мои братя и сестри, достойни членове на Варнено-преславската Епархийска Църква,

Богъ е отредилъ въ дни на тежки изпитания за отдѣлния човѣкъ и за цѣлия свѣтъ да шествуваме из пѣтя на нашия личенъ и общественъ животъ.

Днесъ „весь миръ во злѣ лѣжить“ и затова наставническитъ думи „блюдите като опасно ходите“ ще трѣбва винаги да бждатъ въ паметъта ни.

Днесъ свѣтътъ е потъналъ въ злини, защото дрѣмачитъ у човѣка сили на злото сж събудени и развихрени отъ злия духъ и то съ такава жажда за мѣстъ и разруха, че и най-твърдиятъ духъ потрѣпва и съ ужасъ се изпълва не за утрешния денъ, а за следващия мигъ и не само за себе си и домохадиятъ, но и за сждбата на цѣлия човѣшки родъ.

Потрѣбно ли е да ви увѣрявамъ въ това, което говоря? Нима за насъ е тайна онова, което става въ самитъ насъ — въ вътрешността на нашата душа и въ жглитъ на нашето сърдце? Нима ние не сме свидетели на буритъ, които се извиватъ въ собствената ни душа и не знаемъ за страшнитъ конфликти въ съвесгята ни?

Редактира **Дарителъ**

Отговоренъ редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редакцията на в. „Хр. Защита“ ул. „Съборна“ № 31 — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до свещ. Илия Георгиевъ — сжщия адресъ.

Нима нѣма измежду насъ такива, които да плачатъ върху развалинитъ на много светини, съградени въ душитъ и сърдцата ни отъ нашитъ бащи и майки?

Нима сж малцина ония, у които бурята на злитъ сили е угасила меката, мистична и сладка свѣтлина на запаленото въ душата ни кандилце отъ ржката на любящата ни майка, като ги е оставила да ходятъ въ блѣскавата свѣтлина на днешната материална култура, но да не видятъ истинския пѣтъ на живота?

Нима сж рѣдкостъ ония, които въ оглушителния шумъ, ревъ и трѣсъкъ на днешния моторизиранъ свѣтъ сж престанали да чуватъ тихия, но повелителенъ гласъ на истината, правдата и справедливостта?

Нима сж малко ония, въ сърдцата на които цари вѣченъ мразъ и скрежъ, безъ да сж зърнали нѣкога въ душитъ си нѣжно-блѣтитъ или свежо-розовитъ цвѣтове на пролѣтъта, която се ражда отъ топлината на чистата и дейна Христова любовъ?

Нима сж легиони ония, които могатъ да откъснатъ сочни плодове отъ градината на христовитъ добродетели у своето сърдце, та да нахранватъ, а не да тровятъ себе и околнитъ си?

Потрѣбно ли е да спомнамъ за ежедневнитъ убийства, самоубийства, грабежи, палежи, кощунства и пр. и пр. прояви на демонизирани души? Нуждно ли е да се спирамъ върху развалинитъ въ олтаря на семейния животъ? Нима сж скрити отъ нашия погледъ опустошенията въ много области на личния, общественъ и международенъ животъ?

Потрѣбно ли е да ви извеждамъ на високо мѣсто, за да ви показвамъ картината на сегашния свѣтъ или да ви изправямъ предъ свѣтовния екранъ, за да ви разгъна филма на живота въ днешния денъ, та да се убедите въ това, че „весь миръ во злѣ лѣжить“?

Да, свѣтътъ е потъналъ въ злини и то при ежедневно проповѣдвания образъ на Христа. А какъ ли би билъ свѣтътъ, възлюблени мои братя и сестри, ако не бѣ дошълъ Христосъ, ако не бѣхме чули учението за Неговата любовъ и ако нѣмахме предъ очи подвига на Неговия кръстъ и славната картина на Неговото възкресение? Сигурно днешниятъ свѣтъ, ако отсъствуваше отъ него Христосъ, щѣше да бжде изгорѣлъ въ пламчитъ на своитъ страсти и ще бждѣше удавенъ въ собственитъ си злини.

Но, многомилостивъ и дълготърпеливъ е Господъ.

Той ни изпрати Христа, а Христосъ ни даде Църквата, за да ни води като спасителенъ корабъ презъ бурното море на нашитъ страсти къмъ тихия брегъ на духовното спасение.

Децата на нашия народъ отъ хиляда и повече години насамъ сж приютявани въ този спасителенъ корабъ, какъвто е родната наша православна Църква. Вие добре знаете презъ какви бури и урагани за нашия народъ Църквата го е спасявала съ своята чудодейна сила. Вие знаете и до какви духовни и морални висини е подиганъ нашиятъ народъ, чрезъ сжщата тази сила на родната ни църква

Да ви припомням ли за духовното величие и моралната мощ на народа ни през времето на легендарните наши царе Бориса и Симеона, когато църквата спокойно и въ пълна мѣра вършеше своето дѣло? Да ви посочвам ли подвига на патриарха Ефтимия, който помоли победителя да заколи него вмѣсто духовникъ му рожби? Да ви говоря ли за това, какъ църквата запази въ свещената си грѣдь българското четмо, писмо и народността ни съзнание презъ петвѣковното робство? А нима сме забравили подвига на хилендареца и на цѣлата църква за църковна и народностна свобода въ епохата преди освобождението? Има ли нужда на васъ, най-близкият до Преславъ, да ви говоря за всенародния съборъ на равноапостолния нашъ св. Царь Борисъ, свиканъ въ древния Преславъ, за да чуе народътъ отъ устата на своя царь, че най-скъпото достояние за българския народъ и за неговата държава е православната църква и че оня, който посегне върху нея ще има сѣдбата на сина му Владимира, когото той — родниятъ баша — ослѣпи и хвърли въ тъмница, задето се бѣ обявилъ срещу църквата.

Необходимо ли е да се дава обяснение на този царственъ подвигъ? Не е ли ясно за всички ни, че най-великиятъ между нашитѣ царе е далъ чрезъ този актъ свещенъ заветъ на всички бждни поколения да пазятъ църквата като най-ценно достояние и да бжде тя за всѣкого отъ насъ по-свидна и по-скъпа дори и отъ собствената ни рожба? Не е ли ясно за всички ни, че оня, който създаде велика България, е билъ убеденъ, че въ основата на това величие е легнала и църквата? Не се ли потвърди това и отъ покъсната ни история, когато богомили и други секти, намѣрили приемъ въ народната душа, провалиха държавата ни?

Има ли още нѣкой, който да не е разбралъ, че църквата е душата и моралната сила на народа ни? Трѣбва ли да се гадае за сѣдбата на този народъ, чиято душа е атакувана и уязвявана?

Братя българи,
достоини синове и наследници на великитѣ наши царе Бориса и Симеона,

Като помнимъ винаги заветитѣ на тия наши великани, нека съберемъ всичкитѣ си сили, за да ги направимъ живо дѣло въ нашия личенъ и общественъ животъ. Нека всички дойдемъ подъ свещеното знаме на св. Църква и възторжено тръгнемъ изъ нейния пѣть, защото той е пѣть на истинско духовно величие и нравствено съвършенство.

Да ви вода по този пѣть, идвамъ азъ, смирениятъ рабъ Божий и вашъ братъ по духъ и народна кръвъ. Отъ днесъ нататкъ предметъ на най-голѣмитѣ мои грижи ще бждете вие, които Богъ ми по-

вѣри да ви вода по пѣтя на истината, живота и спасението и да ви представя предъ престола на Всевишния здрави, чисти и свети, което и св. старци ми внушаватъ чрезъ окръжното си послание.

Още отъ деня на моя канонически изборъ азъ ви обикнахъ съ чиста и нелицемерна любовъ, тъй както братъ обича брата си и както бащата се жертвува за децата си.

Още въ оня день заявихъ на всеуслышание, че ще изгоря върху тази катедра като свѣтилникъ отъ елей, който да хвърля свѣтлина и да дава свѣтлина.

Да приплета живота и дейността си съ нуждитѣ и неволитѣ на вашия животъ — ето свещената норма, която съмъ написалъ вече въ сърдцето си.

Да бжда вашъ слуга, помощникъ и закрилникъ — е твърдото решение на волята ми и клетвеното ми обещание предъ Самого Бога.

Този ще бжде пѣтьтъ на служението ми всрѣдъ васъ. Пѣть наистина труденъ и често пѣти трѣнливъ, но затова пѣкъ светъ и непороченъ предъ Бога и олтаря на скъпата ни татковина.

Суетни ще бждатъ, обаче, всички мои грижи и трудове и безплодни ще останатъ всичкитѣ ми стремежи, ако нѣмамъ вашата любовъ, защото всичко можемъ да говоримъ и всичко можемъ да вършимъ, къмъ всичко можемъ да се стремимъ и всичко можемъ да бждемъ, но, нѣмаме ли любовъ помежду си, нищо не сме и никакво добро дѣло не можемъ да сторимъ.

Ето защо, моята молба въ този тържественъ день къмъ всички васъ е да ми откриете съ любовъ и доверие вратитѣ на вашитѣ сърдца и души. И тогава, ако има нѣкъде разрушени светини, съ общи усилия ще ги възстановимъ, ако намѣримъ въ нѣкое сърдце изгаснало кандило, ще се потрудимъ отново да го запалимъ, ако почувствуваме въ нѣкоя душа студъ и скрежъ, ще влѣземъ отъ топлотата на Христовата любовъ, за да настъпи и тамъ радостта отъ разцвѣналата пролѣтъ; ако навлѣземъ въ безплодна градина, ще разчистимъ плевели и бурени, ще обкопаемъ, напоимъ и Христовата любовъ ще присадимъ, та да има и тамъ сочни плодове.

Любовъ и вѣра помежду ни — ето вѣлшебния ключъ за царството небесно тукъ на земята.

Любовъ и вѣра помежду ни — това е чудотворната сила, съ която ще можемъ отъ всѣка буря невредими да излѣземъ и въ всѣка бранъ съ злитѣ сили победители да бждемъ.

Всеблаготворни и благотворни отци,

Вие сте ми първитѣ помощници въ пѣтя на моето трудно и отговорно служение. И затова още въ самото начало твърдо и недвусмислено заявихъ, че давамъ сърдцето си на васъ, за да получа вашето. Защото, ако между архипастиръ и пасоми

е тъй необходима връзката на любовта, то колми паче между пастиритѣ и тѣхния кириархъ е потребна тази връзка на чиста и нелицемерна любовъ? И днесъ съ по-голѣма твърдостъ ще повторя, че вамъ, т. е. на вашето възвишено служение давамъ сърдцето и волята си.

Въ мое лице ще виждате най-добрия вашъ приятелъ и първия войникъ въ църковната бранъ за миръ, правда и справедливостъ изъ предѣлитѣ на диоцеза ми. Вратитѣ на моя домъ ще бждатъ винаги широко отворени за васъ, за да можете презъ всѣко време да сподѣляте съ менъ и радоститѣ и скърбитѣ въ служението ви. Бждете убедени, че не ще имате болка, за която да не положатъ грижи да бжде излѣкувана. Бждете сигурни въ това, че съмъ готовъ на всички жертви за вашето лично добруване и за добрия успѣхъ въ отговорното ви служение.

Отъ васъ, обаче, ще очаквамъ и съ най-голѣма твърдостъ ще изисквамъ любовъ, вѣрностъ и абсолютна преданостъ къмъ дѣлото и интереситѣ на възсѣдаваната отъ менъ катедра.

Вие добре знаете, че единъ отъ най-сѣщественитѣ елементи въ строителството на православната църква е строгата и твърда дисциплина. Къмъ Божественния елементъ на нашето служение като поставимъ една абсолютна дисциплина, нека бждемъ убедени, че всички прѣчки и трудности ще преодолѣемъ и желанитѣ резултати въ пълнота ще постигнемъ.

Твърдостта ми да не минава въ жестокостъ, но и добротата ми да не стига до слабостъ — ето началото, чрезъ което ще осъществявамъ църковната дисциплина въ Богохранимата ми епархия.

Дисциплината за духовно-просвѣтления и морално издигнатия служителъ е истинска приятностъ.

Онова, което знамъ вече за качества на моя клиръ, ми доставя само радостъ, и азъ съмъ убеденъ, че игото на нашето служение ще бжде благо и бремето на дълга ни, ще бжде леко.

Особено се радвамъ, че само следъ нѣколко дни ще имамъ възможността да видя при себе си всички свещенослужители при катедрата ми на епархийски съборъ, за да имъ изкажа обстойно основнитѣ си разбирания за дълга ни както къмъ Бога и църквата, така и къмъ Царя и народа ни.

Бодри и достойни синове на всепобедната ни армия.

Вие сте наистина щастливи, че сте призвани отъ Господаря на нашата страна да минете своето служение въ свещенитѣ земи, където сж били велелепнитѣ дворци на най-славнитѣ наши царе.

Заставайте по-често предъ останкитѣ на тѣзи светини за българско-

то племе и съ премреженъ погледъ възстановявайте красотата и величието на древната ни столица. Правете по-често усилия да влѣзете въ духовно общение съ свѣлитѣ духове на преславнитѣ наши витези, които, съ силата на своитѣ мишци и съ мощта на своя духъ осъществиха блѣноветѣ и идеалитѣ на нашето племе. Напрегнете всички сили на духа си и изострете духовния си взоръ така, че да видите въ висинитѣ духовнитѣ полкове на Бориса, Симеона и славнитѣ Асеновци. Преизпълнете душитѣ си съ тѣхния духъ и вдигнали гордо юнашкитѣ си чела, тръгнете въ тържественъ маршъ следъ живото знаме на всеплеменнитѣ ни идеали — достойния и любимъ нашъ народенъ царь Бориса III, за да му бждете винаги най-здравата твърдия и сигурна опора. Дано нему Богъ даде великата радостъ безъ кърви, а по пѣтя на неговата мъдростъ да види осъществено онова, за което въздиша всѣко българско сърдце.

Ученолобиви деца на достойния и отъ Бога щедро благословенъ български народъ.

Вашето присѣствие въ този тържественъ за менъ день ми причинява най-нѣжна радостъ, защото, въ вашитѣ крѣпки и девствени души най-изящно може да се извае нѣжниятъ кроткъ образъ на Божественния учителъ Исуса Христа.

Съ васъ ще имамъ чести свиждания, за да беседваме върху ония въпроси, които почватъ да смущаватъ душата ви и къмъ разрешаването на които усилено се стреми младенческиятъ ви умъ.

Съ васъ ще правимъ приятни екскурзии до луната и звездитѣ, до слънцето и млѣчния пѣть, ще се поровимъ въ подземнитѣ пластове и ще стигнемъ до дѣното на океана, ще разгледаме цвѣята и тѣхния прашецъ, ще поговоримъ за философията на математиката и за тая на физиката и редъ още други нѣща ще поставимъ подъ нашия аналитиченъ погледъ, за да откриемъ таинствения творецъ на цѣлата тази мирова хармония. Най-сериозно ще изучимъ обаче човѣшката душа, за да опознаемъ себе си, защото ние сме вѣнеца на всичко живо въ свѣта.

Съ васъ ще пребудимъ цѣлия лабиринтъ на човѣшкия духъ, за да откриемъ и добре да изучимъ основнитѣ закони на битието и живота, та да можемъ да имаме ржководно начало въ конкретния ни животъ.

Молитвата на сърдцето ми къмъ Всемогѣщаго Бога е да ви благослови така, че да бждете достойни ученици на св. равноапостоли братя Кирила и Методия, да носите тѣхния духъ и да имате тѣхната ревностъ къмъ наука и култура, за да бждете радостъ на вашитѣ учители, бащи и майки, сладка утѣха на родната ни църква и гордостъ за Царь, родъ и родина.

Селма Лагерльофъ.

Ржката на привидението.

Едва удари единъ часътъ — полунощъ, и нѣкой дрейде при вратата на доктора и позвъни. На първия звѣнъ никой не се отзова, но когато се позвъни вече втори и трети пѣть, стана ясно, че се звѣни съвсемъ не на шега, и затова старата Каринъ, прислужница въ дома на доктора, премина презъ кухнята, отиде на главния входъ, и презъ вратата попита въ какво се състои работата. И като поговори доста съ тоя гласъ отъ вѣнъ, тя счете за нужно да събуди доктора и тихо почука на вратата на спалнята му.

— Дошелъ е нѣкой, пратенъ отъ вашата годеница. Молятъ ви веднага да отидете при нея.

— Нима се е разболѣла? запита докторътъ.

— Неизвѣстно, какво ѝ е станало. Страхуватъ се да не ѝ се е мѣрнало нѣщо...

— Кажете, че я поздравявамъ и че ей сега ще се отправя къмъ тѣхъ.

И докторътъ повече не влѣзе въ подробни разговори, понеже не обичаше да слуша бръщолевенията на прислугата си относно годеницата му.

„Странно нѣщо е това, суевѣрие то, мислеше си докторътъ и се обличаше. — Къщата е разположена всрѣдъ града и нищо романтично нѣма въ нея. Съвсемъ обикновена, стара безобразна къща, съ нищо не отличаваща се отъ останалитѣ къщи на квартала, но духътъ на привидението вече здраво е заседналъ тамъ отъ тъй дълго време“.

Ако тая къща би се намирала въ нѣкоя пуста тъмна уличка, или нѣкъде вѣнъ отъ града, всрѣдъ нѣкава запустѣла, изоставана градина, гдето нѣкакви погрознѣли дървета блъскаятъ своитѣ клоне презъ бурнитѣ зимни нощи о прозорцитѣ, би имало основание за подобни страхове. Но не! Тамъ близо около тѣхъ: — църква, банка, казарма и даже грамадна захарна фабрика съ своя

шумъ непрекъснатъ, съ своето вѣчно кипене на парнитѣ нажежени котли не дава възможностъ даже да се мисли за нѣкакво привидение... Но... ето въпреки всичко... все пакъ!...

Това привидение било съвършено особено. То било съвършено енергично... о то имало неизчерпаема енергия и една особена способностъ да оставя неизгладими следи въ паметта на всѣки единъ, който ималъ случай да го види. Наистина, хората се споразумѣли вече, — че отъ двадесетъ години не сж го видѣли, т. е. отъ тогава, отъ когато въ тая къща се настанили госпожици Бурманъ. Но нима пѣкъ сж забравили за него? Очевидно не, и трѣбвало Еленъ да се разболѣе, за да кажатъ тозъ часъ, че това е отъ привидението, което ѝ се мѣрнало.

Напълно възможно е, щото тя да се е изплашила отъ нѣщо друго. Тя още отъ детинство е наклонна да вижда привидения, тъй като цѣлъ животъ прекарва между две стари нервни лели.

А че въ дома имало привидения,

тя винаги е вѣрвала въ това, понеже отъ малка само за това е слушала. Отъ самото ѝ детство фантазията ѝ е работила само въ това направление. Когато докторътъ за пръвъ пѣть бѣ повиканъ при една отъ нейнитѣ лели, внезапно заболѣла, тя побърза да му заяви тържествено:

— А вижте, тукъ, въ тая стая се явява привидението.

И му съобщи това, като че ли му показва нѣкоя скъпоценна стара семейна вещь.

— Знаете, господинъ докторе, въ тая стая не бива да се играятъ карти.

— Защо не трѣбва?

— Ето защо: ако нѣкой отъ играчитѣ си позволи даже и най-малката, най-невинната шмекерия въ играта, и се опита съ това да измами другитѣ, то една ржка се появява и се нарежда заедно съ другитѣ играчи около масата.

— Каква ржка?

— Стара, безобразна ржка, съ масивни брилянтни прѣстени на сгърченитѣ си прѣсти и съ сѣварене-

Протоиерей Дим. Андреев.

Народен враг № 1.

(Продължение от брой 6—7.)

Въ България има много народни врагове. Наши хора, българи... Български поданици, а работят против нас и не признават нашите закони, българската въра и въковни народни традиции. Служат въ българската войска, а не полагат клетва. Нарочно сж се заели да омаловажават нашето православно християнско изповѣдание и зачеркват върските ни и народни традиции. Нѣщо повече, правейки така, сж надменни и горди въ своите рапорти до странство, гдето имъ сж централитѣ, че „Богъ ги настанилъ да работятъ в срѣдъ полудивашкия български народъ“.

Думата е за протестантските сектантски пастори. Нѣма български градъ или село въ страната ни, дѣто да не ги срѣщаме. Свили гнѣзда, нѣщо вършатъ и мълчатъ. Необезпокоявани отъ никого вършатъ своята потайна работа... цепятъ... раздробяватъ народа ни на секти. Никой не се интересува отъ тѣхната работа. Никой не се заглежда въ мистериозните имъ планове. Дори намиратъ се заинтересовани, като тѣхъ, които ги фаворизиратъ. Безразличенъ е за мнозина фактътъ, че тѣ сж чужди добре платени агенти, фактътъ, който самъ по себе си разяснява работата имъ. Щомъ сж централитѣ имъ извънъ царството ни, лесно обяснимо е защо сж между насъ.

Страхотни сж тѣхните помисли и намѣрения... да се влѣе разслабление въ срѣдъ нашитѣ редове. И то тъкмо сега, кога ни е нужно единение, ние ги виждаме съ магически фенери и пр. въ срѣдъ учащите се българчета, виждаме ги действителни членове на сдружения и корпорации, групи народни и банки... та дори и ръководители въ управителните имъ тѣда. Виждаме ги по паради и мегдани, по религиозни тържества и народни траурни спомени. И все на челно мѣсто... въ фракове и колосани яки. Нареджватъ си и тѣ недѣли и дни за християнизирание на православната българска младежъ, день на детето, день на майката, день на българските герои, недѣля на Страданията Христови, на св. Кирилъ и Методий, на Коледа и Великденъ и др. Панихиди не правятъ, а на нашитѣ исторически панихиди присѣствуватъ. Клетва не даватъ, а служатъ въ българската войска безъ клетва. Всѣкжде сж на почетни мѣста по изискването на етикета и благонравие, като голѣми хора. Духовни консули...

Ние, българитѣ — и управници, и народъ — сме въ положението на безпомощни зрители днесъ. Малка страна сме... Бедни сме... Мразъ свива сърдцата ни при днешното

кошмарно време. Война люта се е започнала. Сдържаме своето мъжество и коравина. Защото мъжеството и коравината на военнлюбците се топятъ въ отчаянието. Навсѣкжде се чете изпната воля, изтошени черти, посърнали лица, изразяващи мъчителни видове чувства. Навсѣкжде — на северъ и на югъ, на изтокъ и на западъ — резервуарътъ на злочестинитѣ се пълни... борятъ се страданиято и смъртта... Грижовни бръчки се дълбятъ...

Не бива днесъ да се самоупрекуваме, ние, истинските българи, за това, че не вземаме нѣкакви мѣрки противъ тѣзи общонародни врагове — духовни консули. Напротивъ, нека всѣко кѣтче отъ свидната ни родина, окжпана отъ потъ и трудъ, сълзи и кръвъ — нека всѣки помоли тѣзи нежелани духовни културтрегери да си заминатъ по своите страни, чийто интереси застѣпватъ, да си заминатъ да помагатъ на своите нещастни братя протестанти, които сж се разсѣдили по между си и се биятъ отчаяно. Има тамъ много работа... Има тамъ неволя човѣшка и неодържимо страдание... Има тамъ остри болки и плачливо затѣпление... Има тамъ замъгленъ погледъ и посинѣли устни... Има тамъ разтворени зеници... мжа и безизходъ. Има тамъ болни души... разсѣчена плътъ... Има тамъ днесъ болници, пълни съ мършави, немощни, изкривени, смалени болни... има безнадеждни и обезнадеждени жалби...

Тамъ би трѣбвало незабавно да заминатъ нашитѣ протестантски пастори, гдето ги зоватъ сърдцераздиращи думи и сълзи... гдето ударятъ е дошълъ следъ изпнатата воля... Тамъ идете сега протестатори духовни, гдето ви чакатъ равнитѣ предъ смъртта, но не равнитѣ предъ страданията... Напуснете охолния си животъ въ „нецивилизованъ“ България!

Тамъ идете, братя пастори, и работете за бждната победа на правдата!

Не виждате ли, че вие, протестанти — „огнь“ въ свѣта — останате безъ топлина, върата ви угасна, надеждата ви е загасваща главня, любовта ви се опразни и остана безъ взаимопомощъ и доброта?

Боже, вразуми ги, да ни освободятъ!

Платете чрезъ вашия енорийски свещеникъ абонамента си за „Християнска защита“

La cité Antique.

Парижкитѣ вестникъ l'Ordre помѣства следната статия на г. André Maurel, която дословно превеждаме, за да се види, че въпреки че сж се изминали повече отъ 3000 години, откакто сж се случили тия нѣща, човѣчеството си е останало сжщото.

Опитваме се да забравимъ ужаситѣ, по възможностъ — да ги избѣгваме, за моментъ дори да ги забравимъ, но напразно. Съвременността е измамлива, претенциозна, и всѣко нѣщо иска да го използва. Поискахъ да избѣгамъ, да се укрива отъ нея. Помислихъ, че я заблудихъ, като взехъ книгата, нѣкога наречена La cité Antique отъ Fustel de Coulanges. Тамъ мислѣхъ, че ще намѣря успокоение, но ето що намѣрихъ въ нея.

Войната за старитѣ, за примитивнитѣ, колкото и цивилизовани да сж станали впоследствие примитивнитѣ гърци и римляни, е билъ свѣтъ и свещенъ актъ. Тя сжщо така никому не прощавала. Никаква милостъ за врага. Пленниците могли да бждатъ одушавани безъ всѣкаква отговорностъ. Жаждата за мѣстъ и кървава разправа никой не можелъ да обуздае. Гоненитѣ безъ всѣкакво стѣснение или биене на съвестта бивали избивани. Спрямо неприятеля нѣма никакво задължение. Сжщо и за чужденеца, който не можелъ да се ползува отъ никакви права. Правда и кривда — това сж били думи безъ всѣко съдържание. Муций Сцевола, и като него всички римляни, вървали, че да убиешъ врага си, е красиво дѣло. Муций, бидейки консулъ, хвалилъ се, че е излъгалъ Македонския царъ.

Паулъ Емилиусъ продалъ като добитъкъ 100,000 епирци, които му се довъррили. Безъ всѣкакъвъ поводъ и безъ да обяви война лакедемонците Фебидасъ нападналъ и превзелъ крепостта на тебанти. Когато Агесиласъ билъ попитанъ дали това деяние е позволено, Агесиласъ хладнокрѣвно отговорилъ: „Да проуча, ако нѣкакъ си е и полезно. Защото отъ момента, когато една акция е полезна, красиво е да се и извърши“. Другъ царъ на Спарта, Клеоменъ, казалъ, че каквото зло и да се стори на врага, винаги е било оправдано и справедливо предъ очитѣ на боговетѣ и човѣцитѣ.

Войната не се е водила само срещу войницитѣ, а срещу цѣлото население, мъже, жени, деца. И не само срещу човѣцитѣ, а и срещу полетата, нивята и кжщитѣ. Опожарявали сж кжщитѣ, отсичали сж дрѣвчетата, опожарявали сж реколтата, отвлечали добитъка, унищожавали дори разсадитѣ. Една война, така свирепо водена, унищожавала цѣли народи. Веитѣ и Етруситѣ нали така изчезнаха отъ лицето на

земята? И Волосция — тая цвѣтуща страна — нали стана необитаемъ мочурлукъ до преди 10 години, когато наново възкрѣсна? 53 града отъ Лациума изчезнаха. (Следъ тая война да видимъ колко ще изчезнатъ?).

Ето осмѣлихъ се да го кажа — то се отнася за отношенията съ съседитѣ ни. И ето това, що се нарича крепостенъ животъ.

Самото тѣло на гражданина принадлежело на държавата и предназначено за нейната защита. Имотътъ му винаги е билъ на разположение на държавата. Ако градътъ (крепостта) е ималъ нужда отъ пари, можелъ да заповѣда женитѣ да си продадатъ бижутата, т. е. скъпоценноститѣ си, както и култиваторитѣ на маслини да продадатъ елея си и да имъ броятъ стойността. По сжщия начинъ е билъ подрежданъ и частниятъ животъ. Въ много гръцки градове ергенството било забранено. Въ Спарта било наказвано. Наказванъ билъ дори и този, който кѣсно се женелъ. Въ Лавия се забранявало да се пие чисто вино. А пъкъ въ Римъ, Милетъ и Марсилия виното било забранено за женитѣ. Плутархъ ни казва, че римлянитѣ не вървали че трѣбвало да се даде всѣкому свобода да се жени, да има деца, да живѣе по собствения си вкусъ, да дава угощения, да нарежда живота по собствения си вкусъ безъ да бжде сжденъ и наказанъ. Сжщо и облѣклото е било определено по законъ. Въ Спарта законътъ е определялъ прическата на женитѣ. Въ Атина законътъ е забранявалъ на женитѣ при пѣтуване да взематъ повече отъ 3 рокли — казва Ксенофонъ. Въ Родосъ било забранено бръсненето, а въ Византия се наказвали ония, у които се намиралъ бръсначъ. Въ Спарта се позволявало да се бръснатъ само мустацитѣ. Нѣщо повече — държавата не позволявала да има куци, хроми, криви граждани. Ако такова дете се родило, бащата билъ длъженъ да го убие. (Сега има законъ за стерилизация). Ето нѣщо още по-интересно. Следъ едно поражение въ Леуктросъ, дѣто загинали много спартанци, Спарта заповѣдала на родителитѣ на пострадали винаги да се явяватъ весели срѣдъ обществото и пр...

Почватъ да възкрѣсватъ обичаитѣ на примитивнитѣ, варварскитѣ народи... Много години се изминаха, но като че ли нищо ново не донесоха. За нѣкои съвременни народи прогресътъ като че ли не е дошелъ. Тѣ сж тѣй както сж били хората и свѣтътъ 1000 години преди Христа.

Преведе протоиерей П. Икономовъ.

ненъ ржавелъ надъ китката на ржката.

— Е, и после какво още?
— Нищо, само една, едничка ржка.
— Но откъде идва тая ржка?
— Никой не знае това, но тя винаги се явява.

Тя разказваше всичко това много весело и спокойно, но... кой може да знае? Тя може би върва напълно въ това привидение.

— Ржката, докторе, се появява винаги на края на масата съвсемъ близо до играча. И изведнажъ сж изкривения си голѣмъ показалецъ показва на невѣрната карта... Тая ржка има нокти заострени и криви като шипове...

— О... не мисля азъ Еленъ да върва сериозно въ всичко това, което ми разказа. И като че ли нарочно тя избра да живѣе тъкмо въ тая стая, въ стаята гдето се явява привидението.

Докторътъ бързо премина покрай захарната фабрика, гдето работата и нощемъ не се прекъсва и се засили по каменната стѣла на старинния домъ.

Ахъ, Боже мой, даже и докторътъ безъ малко се не уплаши! На площадката, надъ стълбитѣ стоеше една дълга фигура, цѣла увита въ черенъ шалъ. Леля Малинъ сама слѣзе да му отвори и свѣтне на стѣпалата.

— Какво се случи на Еленъ? запита докторътъ.

— О... колко хубаво е отъ ваша страна, че толкова скоро дойдохте, каза леля Малинъ. Азъ не зная какво ѝ е. Вие самъ сте длъженъ да определите.

Тя сама, въпреки всичката си старостъ, почти бѣгаше нагоре по стълбитѣ предъ доктора. Едва сега докторътъ разбра, че работата съвсемъ не е на шега.

Жално, ако стане нѣщо сериозно на тая девойка, която въ скоро време щѣше да стане негова невеста. Той презъ цѣлия си животъ не бѣ срещналъ по-хубава и по-подходяща девойка отъ тая, която да стане негова жена. Тя е красива, нѣма никакви роднини, сж изключение само на тия две стари лели, и, напълно естествено, получила е строго възпитание, кротка е, домовита и умѣ

да изпълнява добре домашнитѣ работи.

Когато минаха въ салона, леля Малинъ пакъ се обърна къмъ доктора и му каза:

— Презъ нощта ние се събудихме отъ нейнитѣ викове. Тя викаше ужасно и ние не можехме да я успокоимъ. Като не знаехме какво да правимъ, пратихме за васъ.

Тя отвори вратата на стаята, гдето стоеше Еленъ, погледна къмъ нея и ѝ съобщи, че докторътъ е дошълъ. Докторътъ веднага влѣзе. Тамъ бѣше тѣй свѣтло, че докторътъ едва можеше да гледа. Очевидно, тукъ бѣха донесли всички лампи и свѣщи, каквито сж се намирили въ дома и ги запалили. Отъ обстановката и освѣтлението докторътъ разбра, че тая стая, именно, е служила за великолеппи пирове.

Значи тукъ сж се играели карти и при нужда се е появявала мистериозната ржка. Това, безъ съмнение, е причинявало страшно изплашване и голѣмо, ужасно вълнение у всички присѣстваващи. И трѣбваше тъкмо сега да видите лицето на

Еленъ, за да си представите точно какъвъ видъ иматъ призрацитѣ.

Тя седѣше въ срѣдъ стаята въ голѣмо кресло, съвършено отпаднала и съ блуждаещъ взоръ. Бѣ бледна като мъртвецъ, жбитѣ ѝ безспирно тракаха, а тя цѣла треперѣше. Всички мобили бѣха въ срѣдъ стаята, за да не може никой да се скрива задъ тѣхъ и следъ това внезапно да изкочи.

Еленъ не обръщаше никакво внимание на влѣзлитѣ лица. Сега тя упорито и внимателно гледаше сѣнката на шкафа, падаща къмъ емайловата изящна печка.

Тя подозираше, като че ли ей сега тая сѣнка ще се сгъсти и ще ѝ изиграе нѣкоя лоша шега. Тя прибра политѣ си и бѣ готова всѣки мигъ да избѣга, щомъ като сѣнката се сгъсти и приеме каквато и да било форма, може би, форма на грамадна ржка съ голѣми и остри прѣсти и нокти като шипове.

(Слѣдва.)

Печатница „Просвѣщение“ Варна
Телефонъ № 21-38.

Нед. Минчевъ

Въ защита на приснодевството на Божията Майка.

(Против сектантитъ)

Обвинението на сектантитъ против Божията Майка е следното: „Майката на Иисуса е обикновена жена, съпруга на Йосифа, отъ когото имала и други деца“.

Сектантитъ изказватъ подобни кощунствени думи, оскърбяващи величието на Божията Майка, „не знаейки писанията, нито силата Божия (Мат. 22; 29), — която е сътворила нейното величие“ (Лука 1; 49).

Първо, достатъчно е да се прочетатъ повествуванията на евангелиститъ св. Матей и св. Лука, за благовестието, което Ангелъ Гавриилъ съобщилъ на Пресвета Дева Мария за рождението на Месия — Христа отъ нея, за да се убедятъ, че това раждане е било необикновено и непостижимо чудо, извършено по-наитието на Св. Божий Духъ върху нея. Отъ създаването на човѣка не е било чуто непорочна Дева да роди безъ мъжъ и това не може да бжде по човѣшката природа.

А Пресветата Божия Майка е родила безсемебно, както е предсказалъ за това и св. Пророкъ Исаия: „Ето Дева въ утробата си ще приеме и ще роди Синъ и ще му нарекатъ името Емануилъ“. Отъ кого Девата ще приеме въ утробата си, това е обяснилъ самъ ангелътъ Гавриилъ, който е благовестувалъ на Пресвета Дева за рождението на Христа отъ нея, когато тя го запитала: „Какъ ще бжде това, когато азъ не зная мъжъ?“ — Ангелътъ ѝ отговорилъ: „Духъ Светий ще слѣзне върху тебе и силата на Всевишния ще те осѣни; за това и ражданото свято ще се нарече Синъ Божий“.

Зачнала въ утробата си по наитието на Св. Духъ, Пресветата Дева и следъ раждането на Христа останала приснодева, както това било предсказано отъ Бога на Св. Прор. Иезекиилъ: „И ми каза Господь: — Тѣзи врата ще бждатъ затворени; не ще се отворятъ, никой човѣкъ не ще влѣзе презъ тѣхъ, защото Господь Богъ израилевъ влѣзе презъ тѣхъ и тѣ ще бждатъ затворени.“

Следъ всички тѣзи свидетелства на св. Писание за Приснодева Мария, която е родила отъ Св. Духъ Спасителя на свѣта, да се счита за обикновена жена, която е имала и други деца, когато тя сама казва на ангела: „Азъ не зная мъжъ“ — това е най-голѣмо оскърбление, не само къмъ нея, но и къмъ родилия се отъ нея Христосъ.

Д-ръ Конст. Караджовъ.

Иисусовиятъ хитонъ се излага на показъ въ Франция.

Иисусовиятъ неушитъ хитонъ, за който Пилатовитъ войници хвърлили жребие, се излага на показъ и поклонение презъ тия дни въ Argenteuil, близу до Парижъ. Той е вълненъ, отъ тъмночервенъ цвѣтъ, изтъканъ на ржце и носи нѣколко голѣми тъмни петна на раменетъ и гърба. И не само преданието потвърждава, че тоя хитонъ билъ последната дреха на Разпятия. За това има редъ доказателства, на които положителността е може би достатъчна, за да убеди невѣрниците.

Първомъ, платътъ е подобенъ на ония източни платове отъ I вѣкъ сл. Христа, отъ които има запазени късове. Тъкнътъ му издава произхода му отъ домашенъ първобитенъ станъ и е подобна на она на дебелитъ платове, които тъчели женитъ на скитницитъ овчари на Истока. Така се доказва, че е истинско предание, споредъ което Иисусовиятъ хитонъ билъ изтъканъ отъ ржцетъ на св. Богородица. Червената боя, както се опредѣли това отъ прѣсни химически и микроскопически ана-

15 май 1940 година въ гр. Варна

Празникътъ на тезоименния день на Негово Величество Борисъ III и вториятъ съборъ на учащата се християнска младежъ въ Епархията

Негово Високопреосвещенство Варненскиятъ и Преславски Митрополитъ г. г. Йосифъ извършва благодарственъ молебенъ за Н. В. Царя и за християнската учаща се младежъ

Освещаване знамената на Съюза на християнската младежъ и на Провадийското ученическо християнско д-во „Св. Царъ Борисъ“

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Йосифъ поздравява г. Генералъ-лейтенантъ Поповъ по случай тезоименния день на Негово Величество Царя

лизи, не е багрень, както се помислило въ началото, но обикновена ефтина боя, употребявана за скромнитъ дрехи на бедни хора. Любопитно е, че съ такъвъ платъ билъ облѣченъ единъ Серапски отшелникъ, който живѣлъ около 100 години подиръ Христа и на когото балсамираниятъ трупъ, откритъ въ Тиваида, се пази въ музея Гюиме, близо до тѣлото на Таида. Чернитъ петна на Хитона, подложени на химическо изследване, се оказватъ съвременни на плата и сж отъ човѣшка кръвъ. Тѣхното мѣсто съответствува на ужаснитъ рани на гърба и рамената на Разпятия отъ бичуване и на капкитъ, който сж падали отъ трѣнения вѣнецъ.

Преданието увѣрява, че хитонътъ билъ купенъ отъ единъ Иисусовъ ученикъ отъ войника, комуто се

падналъ по жребие. Тая свещена ценностъ се запазила благоговѣйно отъ първитъ християнски общини, докато Константинъ Великий или нѣкой неговъ наследникъ я пренесълъ въ Цариградъ, гдето се пазела до деня, въ който императрица Ирина я подарила на Карла Великий. Той предалъ хитона на дъщеря си Теодрата, игуменка на Аржантъйския манастиръ, да я пази. Това станало въ 800 година. Отъ тогава насамъ безбройни религиозни дѣла удостоверяватъ честото отбелязване на тая ценностъ въ гореказания манастиръ. Французки царе и царици отивали тамъ да се покланятъ на тая свещена останка, а презъ тежки времена тя се изнасяла и разнасяла въ процесия между народа.

Изъ живота на Епархията

Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ ни Архиепией отъ 10 до 14 т. м. се занимава съ текущи работи по управлението на епархията и съ въпроси въ връзка съ втория съборъ на учащата се християнска младежъ отъ епархията. На 12 май — недѣля — се черкува въ катедралната църква. Вечерта на 14 май Архиепиеятъ посрещна съборянитъ, които на площадъ „Независимостъ“ приветствува съ вдъхновено слово. На следния день извърши благодарственъ молебенъ на площадъ „Митрополитъ Симеонъ“ по случай тезоименния день на Негово Величество Царя и втория съборъ на академическото и ученическитъ християнски дружества отъ епархията. Следъ молебена Архиепиеятъ освети съюзното знаме на съборянитъ и знамето на Провадийското ученическо християнско дружество „Св. Царъ Борисъ“. По тоя случай Негово Високопреосвещенство отправи поздравителни телеграми до Негово Величество Царя и до Председателя на Народното събрание. Въ отговоръ на тия поздравя Негово Високопреосвещенство получи следната телеграма отъ Негово Величество: „Благодаря вседушно на Ваше Високопреосвещенство, на клира, паството, ученицитъ и студентитъ членове на християнскитъ дружества за поздравленията и благопожеланията по случай именния ми день.“

Царьтъ.

А отъ г. Председателя на Народното събрание получи следния отговоръ:

„Отъ мое име и отъ името на народнитъ представители изпращамъ искрени поздравления по случай събора на ученицитъ, членове на ученическитъ християнски дружества. Продължавайте да организирате и просвѣщавате младежта въ духъ на нравствено-религиозно православно възпитание, защото, както правилно сте схващали, християнизираната младежъ, църковно-национално укрепена, ще бжде една здрава опора въ бждеще за благополучието на нашата родина. — 2442 —

Никола Логофетовъ
Председателъ Н. събрание“

На 16 май презъ цѣлия день Негово Високопреосвещенство бѣзаетъ съ изпълнението програмата на събора. Него день освети и дома на студентското и ученическитъ православни християнски дружества въ Варна. На другия день приема посетители въ Митрополията и въ сжбота замина за гр. Шуменъ.

Въ недѣля — 19 май — се откри конгресътъ на запаснитъ офицери въ гр. Шуменъ. По тоя случай Епархийскиятъ ни Архиепией е извършилъ молебенъ за българското воинство и приветствувалъ конгресиститъ.

На 20 май Архиепиеятъ е прегледалъ шуменската катедрална църква и далъ нѣкои указания по извършващия се вече основенъ ремонтъ на църквата. На следния день се завърна въ Варна.

На 22 май — срѣда — Негово Високопреосвещенство извърши божествена служба въ Варненската църква „Св. Николай“ по случай празника на енорийското православно християнско братство при сжщата църква.

На 24 май, празникътъ на българскитъ просвѣтителъ Светитъ братя Кирилъ и Методий, Негово Високопреосвещенство извърши молебенъ на площада „Митрополитъ Симеонъ“, следъ който обходи построенитъ на площада редици отъ всичката учаща се младежъ въ града и ги благослови. Архиепиеятъ взе участие заедно съ учащитъ се въ шествието до морската градина. Вечерта, сжщия день, Негово Високопреосвещенство отпътува за София.